

Publicerad 2024-01-11 18:04 av Diselmannen

En dikt om ensamhet och liknelser

Porslinsdockan

Jag är porslinsdockan längst bak i skåpen bredvid bordet,
Jag är skör och ömtålig, i ensamhet har jag slagit rekordet,
Jag är prinsessan i slotten som väntar på min prins,
Jag har varit hjälplös i slottet så länge jag minns,
Spegel, spegel på väggen där,
Säg mig vem personen i spegeln är,
Personen i reflektionen är inte jag,
Jag hoppas att jag ser migsjälven en dag.

Jag är en fånge i min cell som avtjänar min dom,
Jag har varit isolerad länge, och ensamheten har blivit en sjukdom,
Jag är en tiger på ett zoo som är fångad i en bur,
Hittills har jag klarat ensamheten men jag vet inte hur,
Spegel, spegel på väggen där,
Säg mig vem personen i spegeln är,
Den i spegeln är falsk och fel,
Jag skriker men reflektionen är stel.

Jag är själv kvar på jorden och har överlevt domedagen,
Jag är förvirrad och galen - mitt förnuft har blivit tagen,
Jag är ensam i mitt rum när jag kommer hem på kvällen,
Jag är förevigt fast i den här rondellen,
Spegel, spegel på väggen där,
Säg mig vem personen i spegeln är,
Jag är ung men blir förtvivlad när det är alldeles ensamt,
Det är nog något jag och spegeln har gemensamt.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Diselmannen med Poeter.se id #233731 innehar upphovsrätten